

Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 8. decembra 2022¹

Zadeva C-583/22 PPU

MV,

ob udeležbi

Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija))

„Predhodno odločanje – Pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah –
Okvirni sklep 2008/675/PNZ – Člen 3 – Kazenske obsodbe v več državah članicah –
Določitev enotne kazni – Vključitev obsodbe, izrečene v drugi državi – Prekoračitev najvišje
enotne kazni, določene z nacionalnim zakonom“

I. Uvod

1. Ta zadeva Sodišču ponuja priložnost, da prvič razloži člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675/PNZ,² ki obravnava občutljivo vprašanje morebitne določitve enotne kazni³ v primeru realnega steka kaznivih dejanj,⁴ storjenih v več državah članicah.

II. Pravni okvir

A. Okvirni sklep 2008/675

2. V uvodnih izjavah 1, 5, 7, 8, 9 in 14 Okvirnega sklepa 2008/675 je navedeno:

„(1) Evropska unija si je zastavila cilj ohranjati in razvijati območje svobode, varnosti in pravice. Da bi ta cilj lahko uresničili, je treba omogočiti, da se bodo informacije o obsodbah, izrečenih v državah članicah, lahko upoštevale tudi izven države članice, ki je izrekla obsodbo, za preprečitev novih kaznivih dejanj in ob morebitnih novih kazenskih postopkih.

¹ Jezik izvornika: francoščina.

² Okvirni sklep Sveta z dne 24. julija 2008 o upoštevanju obsodb med državami članicami Evropske unije v novem kazenskem postopku (UL 2008, L 220, str. 32).

³ Za potrebe teh sklepnih predlogov s pojmom „določitev enotne kazni“ razumem tako naložitev enotne kazni, katere vsota ustreza najvišji prvotni kazni, ki absorbira najnižjo kazen, za katero se šteje, da je vključena v prvo, kot tudi enotno kazen, ki ustreza kombinaciji kazni v mejah najvišje kazni.

⁴ Pod „realnim stekom kaznivih dejanj“ razumem položaj, v katerem oseba, ki je storila kaznivo dejanje, stori drugo kaznivo dejanje, medtem ko še ni bila pravnomočno obsojena za prvo kaznivo dejanje.

[...]

- (5) Treba bi bilo uveljaviti načelo, po katerem bi države članice obsodbam, izrečenim v drugih državah članicah, morale priznati učinke, enakovredne tistim, ki jih priznavajo obsodbam, izrečenim v skladu z nacionalno zakonodajo na njihovih sodiščih, in sicer ne glede na to, ali te učinke nacionalna zakonodaja obravnava kot dejansko stanje ali kot učinke postopkovnega ali materialnega prava. Vendar cilj tega okvirnega sklepa ni uskladiti posledice, ki jih različne nacionalne zakonodaje predvidevajo v zvezi z obstojem prejšnjih obsodb, obveznost upoštevanja prejšnjih obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, pa velja le do tiste mere, do katere se prejšnje nacionalne obsodbe upoštevajo po nacionalni zakonodaji.

[...]

- (7) Učinki obsodbe, izrečene v drugi državi članici, bi morali biti enakovredni učinkom nacionalnih odločb, ne glede na to ali gre za predhodni postopek kazenskega postopka, sojenje ali izvršitev kazni.
- (8) Če so v kazenskem postopku v državi članici na voljo informacije o prejšnji obsodbi v drugi državi članici, je treba, kolikor je mogoče, preprečiti, da se zadevna oseba obravnava manj ugodno, kakor če bi bila prejšnja obsodba nacionalna obsodba.
- (9) Člen 3(5) bi bilo treba med drugim razlagati v skladu z uvodno izjavo 8, torej če nacionalno sodišče v novem kazenskem postopku ob upoštevanju prej izrečene kazni v drugi državi članici meni, da bi bila izrečena kazen po svoji višini v okviru omejitev nacionalne zakonodaje ob upoštevanju storilčevih okoliščin do njega nesorazmerno stroga, ter če se namen kaznovanja lahko doseže z nižjo kaznijo, lahko nacionalno sodišče ustrezno zniža višino kazni, če bi bilo tako mogoče ravnati [...]v povsem nacionalnih primerih.

[...]

- (14) Poseganje v sodbo ali njeno izvršitev zajema med drugim primere, ko se v skladu z nacionalno zakonodajo druge države članice s prejšnjo sodbo izrečena kazen prevzame ali vključi v drugo kazen, ki jo je nato treba dejansko izvršiti, in sicer do tiste mere, do katere prva kazen še ni bila izvršena ali njena izvršitev ni bila prenesena v drugo državo članico.“

3. Člen 1(1) navedenega okvirnega sklepa določa:

„Namen tega okvirnega sklepa je opredeliti pogoje, pod katerimi se v kazenskem postopku proti določeni osebi v državi članici upoštevajo prejšnje obsodbe, izrečene proti isti osebi zaradi drugih dejanj v drugih državah članicah.“

4. V skladu s členom 2 Okvirnega sklepa „obsodba“ pomeni vsako pravnomočno kazensko razsodbo, s katero je ugotovljena krivda za kaznivo dejanje“.

5. Člen 3 istega okvirnega sklepa, naslovljen „Upoštevanje obsodbe, izrečene v drugi državi članici, v novem kazenskem postopku“, določa:

„1. Vsaka država članica poskrbi, da se v skladu z nacionalnim pravom v kazenskem postopku proti določeni osebi upoštevajo prejšnje obsodbe, izrečene proti isti osebi zaradi drugih dejanj v drugih državah članicah, v zvezi s katerimi so bile v skladu z veljavnimi instrumenti o vzajemni

pravni pomoči ali izmenjavi informacij iz kazenske evidence pridobljene informacije, kolikor se upoštevajo prejšnje nacionalne obsodbe in so priznani enakovredni pravni učinki, kot jih priznavajo prejšnjim nacionalnim obsodbam.

2. Odstavek 1 se uporablja v predhodnem postopku, med sojenjem in pri izvršitvi sodbe, zlasti v zvezi z veljavnimi postopkovnimi pravili, vključno s tistimi o začasnem pridržanju, opredelitvi kaznivega dejanja, vrsti in višini kazni in pravili, ki urejajo izvršitev odločbe.

3. Z upoštevanjem prejšnjih obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, kot določa odstavek 1, se ne posega v prejšnje obsodbe ali kakršne koli odločitve, povezane z njihovim izvrševanjem v državi, v kateri poteka nov postopek, niti se jih ne razveljavlja ali revidira.

[...]

5. Če je kaznivo dejanje, ki je predmet novega postopka, storjeno pred izrekom in popolno izvršitvijo prejšnje obsodbe, odstavka 1 in 2 s svojim učinkom držav članic ne obvezujeta uporabljati nacionalnih pravil o izrekanju kazni, katerih učinek, če bi bila uporabljena kot taka za tuje obsodbe, bi bil ta, da bi sodnika omejevala pri izrekanju kazni v novem postopku.

Vendar države članice poskrbijo, da njihova sodišča takšne primere prejšnjih obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, [...] lahko upoštevajo [na drug način].“

B. Nemško pravo

6. Določbe, ki urejajo enotno kazen, so v členih od 53 do 55 Strafgesetzbuch (nemški kazenski zakonik, v nadaljevanju: StGB).

7. Člen 53(1) StGB, ki se nanaša na realni stek kaznivih dejanj, določa:

„Če je nekdo storil več kaznivih dejanj, za katera se mu hkrati sodi, in bi mu bilo treba zaradi tega izreči več kazni zapora ali več denarnih kazni, sodišče za vsa ta kazniva dejanja izreče enotno kazen.“

8. Člen 54 StGB, ki se nanaša na določitev enotne kazni, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Če je za kakšno kaznivo dejanje v steku določilo kazen dosmrtnega zapora, sodišče izreče enotno kazen dosmrtnega zapora. V vseh ostalih primerih se enotna kazen določi tako, da se zviša najvišja določena kazen, pri raznovrstnih kaznih pa tako, da se zviša kazen, ki je po svoji naravi najvišja. Pri tem se opravi celovita presoja osebnosti storilca in posameznih kaznivih dejanj.“

2. Enotna kazen ne sme doseči seštevka posameznih kazni. Pri časovno omejenih kaznih odvzema prostosti ta kazen ne sme preseči 15 let, pri denarni kazni pa 720 dnevnih zneskov.“

9. Člen 55(1) StGB, ki se nanaša na naknadno določitev enotne kazni, določa:

„Člena 53 in 54 se uporabljata tudi, če je pravnomočno obsojena oseba, preden je kazen, ki ji je bila izrečena, izvršena, zastarana ali odpuščena, obsojena zaradi drugega kaznivega dejanja, ki ga je storila pred prejšnjo obsodbo. Za prejšnjo obsodbo se šteje sodba v prejšnjem postopku, v katerem je bilo mogoče nazadnje preizkusiti dejanske ugotovitve, na katerih temelji postopek.“

III. Spor o glavni stvari, vprašanji za predhodno odločanje in postopek pred Sodiščem

10. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je francoski državljan.

11. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je med avgustom 2002 in septembrom 2003 storila več kaznivih dejanj v Franciji. 10. oktobra 2003 je na univerzitetnem kampusu v Nemčiji ugrabil študentko in jo posilil.

12. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je bila 20. oktobra 2003 na podlagi francoske tiralice prijeta na Nizozemskem in po skoraj sedmih mesecih pripora zaradi izročitve 17. maja 2004 premeščena v Francijo, kjer je šla v zapor.

13. Tribunal de grande instance de Gueret (okrožno sodišče v Gueretu, Francija) je 30. septembra 2004 tožečo stranko v postopku v glavni stvari obsodilo na kazen zapora dveh let.

14. Cour d'assises du Loir-et-Cher à Blois (kazensko porotno sodišče departmaja Loir-et-Cher v Bloisu, Francija) je obtožencu 29. februarja 2008 izreklo kazen zapora petnajstih let. Ta kazen je vključevala še obsodbi, na eni strani, z dne 16. maja 2008 od Cour d'assises de Loire-Atlantique à Nantes (kazensko porotno sodišče departmaja Loire-Atlantique v Nantesu, Francija) na kazen zapora šestih let in, na drugi strani, z dne 23. aprila 2012 od Cour d'appel de Grenoble (pritožbeno sodišče v Grenoblu, Francija) na kazen zapora enega leta in pol.

15. Cour d'assises du Maine-et-Loire à Angers (kazensko porotno sodišče departmaja Maine-et-Loire v Angersu, Francija) je tožečo stranko v postopku v glavni stvari 24. januarja 2013 obsodilo na dodatno kazen zapora sedmih let.

16. Vseh pet obsodb se je nanašalo na dejanja, ki jih je tožeča stranka v postopku v glavni stvari storila med septembrom 2002 in septembrom 2003. Zaporne kazni so bila izvršene v trajanju sedemnajstih let in devetih mesecev, tako da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari ostala v zaporu v Franciji neprekinjeno do 23. julija 2021, ko je bila izročena nemškemu organom.

17. Od tega datuma je tožeča stranka v postopku v glavni stvari v priporu v Nemčiji na podlagi sklepa o priporu, ki ga je izdalo Amtsgericht Freiburg im Breisgau (okrožno sodišče Freiburg im Breisgau, Nemčija).

18. Landgericht Freiburg im Breisgau (deželno sodišče Freiburg im Breisgau, Nemčija) je 21. februarja 2022 tožeči stranki v postopku v glavni stvari sodilo zaradi dejanj, storjenih 10. oktobra 2003 v Nemčiji, in jo obsodilo na šest let zapora zaradi posebno hudega posilstva. To sodišče je menilo, da je bila resnično sorazmerna kazen za storjena dejanja kazen zapora sedem let. Ker pa naknadna določitev enotne kazni skupaj s petimi kaznimi, ki so jih izrekla francoska sodišča, ni bila mogoča, je omenjeno sodišče kazen zaradi kompenzacije skrajšalo za eno leto.

19. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je zoper to sodbo vložila revizijo pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija).

20. Na prvem mestu, predložitveno sodišče poudarja, da je možnost izreka zaporne kazni tožeči stranki v postopku v glavni stvari za kaznivo dejanje posebno hudega posilstva, ki je predmet postopka v glavni stvari, odvisna od razlage načela izenačenosti kazenskih obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, ki se uvaja s členom 3(1) Okvirnega sklepa 2008/675 v povezavi s členom 3(5), prvi pododstavek, tega sklepa.

21. Navaja, da bi bilo treba, če bi se obsodbe francoskih sodišč obravnavale enako kot nemške obsodbe, v skladu s členom 55(1) StGB naknadno določiti enotno kazen iz kazni, ki so jih izrekla ta francoska sodišča, in kazni, izrečenih za posebno hudo posilstvo v postopku v glavni stvari, ker je bilo to posilstvo storjeno pred izrekom obsodb v Franciji.

22. V tem primeru bi bilo treba upoštevati tudi zgornjo mejo za odvzem prostosti, ki je 15 let, iz drugega stavka člena 54(2) StGB. Predložitveno sodišče poudarja, da bi bila namreč ta zgornja meja dosežena že z obsodbo na kazen zapora 15 let, ki jo je 29. februarja 2008 izreklo Cour d'assises du Loir-et-Cher à Blois (kazensko porotno sodišče departmaja Loir-et-Cher v Bloisu). Poudarja, da bi zato v primeru določitve enotne kazni, če bi bilo mogoče tožeči stranki v postopku v glavni stvari izreči individualno kazen za posilstvo, ki je predmet postopka v glavni stvari, enotna kazen zaradi navedene zgornje meje vendarle ostala 15 let zapora in zoper njo ne bi bilo več mogoče izvršiti nobene kazni.

23. Predložitveno sodišče ugotavlja, da v skladu z ustaljeno sodno prakso ni mogoče določiti enotne kazni skupaj s tujimi kaznimi zaradi mednarodnega javnega prava, saj bi se s tem poseglo v pravnomočnost tuje obsodbe in pristojnost tuje države za izvrševanje kazni.

24. Glede na to naj bi člen 3(1) Okvirnega sklepa 2008/675 državam članicam nalagal, naj poskrbijo, da se v primeru novega kazenskega postopka proti neki osebi prejšnje obsodbe, izrečene proti isti osebi zaradi drugih dejanj v drugi državi članici, upoštevajo tako, kot se upoštevajo prejšnje nacionalne obsodbe na podlagi nacionalnega prava. S tem naj bi se preprečilo, da bi se zadevna oseba obravnavala manj ugodno, kakor če bi bila zadevna prejšnja obsodba nacionalna obsodba.

25. Vendar pa predložitveno sodišče dvomi o področju uporabe člena 3(5), prvi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/675, v skladu s katerim države članice, če je kaznivo dejanje, ki je predmet novega postopka, storjeno pred izrekom in popolno izvršitvijo prejšnje obsodbe, niso dolžne uporabljati nacionalnih pravil o izrekanju kazni, katerih učinek, če bi bila uporabljena za tuje obsodbe, bi bil ta, da bi sodnika omejevala pri izrekanju kazni v novem postopku.

26. Tako bi bilo po mnenju predložitvenega sodišča kazen za kaznivo dejanje, ki je predmet postopka v glavni stvari, mogoče izreči le, če bi bilo treba člen 3(5), prvi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/675 razlagati tako, da načela enakosti iz prvega odstavka tega člena ni mogoče uporabiti, če bi bila zaradi vštevanja kazni, izrečene v drugi državi članici, presežena zgornja meja 15 let za kazen odvzema prostosti, kot je določeno v členu 54(2), drugi stavek, StGB. Taka razlaga pa bi bila v nasprotju z načelom enakega obravnavanja obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, saj bi dopuščala prekoračitev zgornje meje v zvezi s temi zadnjimi kaznimi.

27. Na drugem mestu, če bi bilo treba člen 3(5), prvi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/675 dejansko razlagati tako, da načela enakosti iz člena 3(1) tega okvirnega sklepa ni mogoče uporabiti v okoliščinah postopka v glavni stvari, se predložitveno sodišče sprašuje o razlagi člena 3(5), drugi pododstavek, tega okvirnega sklepa.

28. Navedeno sodišče se konkretnije sprašuje, ali je treba kazen, izrečeno v drugi državi članici, v skladu s to določbo upoštevati tako, da je treba pri odmeri kazni za kaznivo dejanje, storjeno na nacionalnem ozemlju, konkretno navesti in obrazložiti negativne posledice, ki izhajajo iz tega, da ni mogoče določiti naknadne enotne kazni.

29. Predložitveno sodišče navaja, da se v skladu z njegovo sodno prakso v zvezi s tem negativne posledice, ki izhajajo iz tega, da ni mogoče naknadno določiti enotne kazni tako, da bi se upoštevale tudi obsodbe, izrečene v drugi državi članici, pri odmeri kazni praviloma upoštevajo z znižanjem kazni iz naslova kompenzacije, ki ni izražena v številkah in za opredelitev katere je pristojno sodišče, ki je pristojno za presojo dejanskega stanja.

30. Vendar to sodišče meni, da se vsebina člena 3(1) in (5) Okvirnega sklepa 2008/675 zadostno upošteva le, če se kompenzacija negativnih posledic razumljivo utemelji in številčno opredeli.

31. V skladu s tem okvirnim sklepom mora biti način upoštevanja prejšnjih obsodb, izrečenih v drugi državi članici, čim bolj podoben načinu upoštevanja prejšnjih nacionalnih obsodb. Vendar pa je treba po mnenju predložitvenega sodišča, da bi se čim bolj približalo določitvi enotne kazni, kot je določeno v členih 54 in 55 StGB, ki zahteva oceno konkretne višine, konkretno navesti negativne posledice, ki izhajajo iz tega, da ni mogoče določiti enotne kazni, in odšteti od (enotne) kazni, ki se na novo izreka.

32. To sodišče dodaja, da sta obrazložena kompenzacija negativnih posledic in določitev njene višine nujni ne le zaradi preglednosti, temveč tudi zato, da lahko revizijsko sodišče izvaja nadzor nad odmero kazni. To, da se znižanje iz naslova kompenzacije, katere višina ni določena, upošteva pri odmeri kazni zgolj kot vidik v korist obtoženca, ne izpolnjuje te zahteve.

33. Predložitveno sodišče prav tako pojasnjuje, da je diskrecijska pravica sodišča, ki je pristojno za presojo dejanskega stanja, na kakšen način konkretno določi kompenzacijo. To sodišče bi lahko pri odmeri nove kazni neposredno upoštevalo to, da ni mogoča določitev enotne kazni skupaj s prejšnjo kaznijo, tako da določi višino kazni, ki se odšteje, ali pa lahko na primer ob upoštevanju tujih kazni določi „fiktivno enotno kazen“, ki jo zniža za tujo kazen. Edine zahteve v teh okoliščinah bi bile, da zagotovi primerno kompenzacijo ter jo – podobno kot določitev enotne kazni na podlagi členov 54 in 55 StGB – razumljivo utemelji in določi njeno višino.

34. V zvezi s postopkom v glavni stvari predložitveno sodišče ugotavlja, da je Landgericht Freiburg im Breisgau (deželno sodišče Freiburg im Breisgau) v svoji sodbi odmerilo kazen, ne da bi upoštevalo dejstvo, da bi kazen šestih let zapora pomenila prekoračitev zgornje meje odvzema prostosti 15 let iz drugega stavka člena 54(2) StGB. Poleg tega naj to sodišče ne bi navedlo, katero konkretno merilo je uporabilo pri upoštevanju obsodb, izrečenih v drugi državi članici, v skladu s členom 3(5), drugi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/675.

35. V teh okoliščinah je Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je mogoče glede na načelo enakega obravnavanja iz člena 3(1) Okvirnega sklepa 2008/675 in ob upoštevanju člena 3(5) tega okvirnega sklepa v položaju, v katerem bi bilo mogoče na podlagi nemških obsodb in obsodb iz drugih držav članic določiti enotno kazen, za kaznivo dejanje, storjeno na nacionalnem ozemlju, izreči kazen tudi, če bi bila zaradi fiktivnega vštevanja kazni, izrečene v drugi državi članici, presežena najvišja enotna kazen, ki jo nemška zakonodaja določa za (časovno omejeno) kazen zapora?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen:

Ali je treba kazen, izrečeno v drugi državi članici, v skladu s členom 3(5), drugi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/675 upoštevati tako, da je treba pri odmeri kazni za kaznivo dejanje, storjeno na nacionalnem ozemlju, v skladu z načeli za določitev enotne kazni, ki jih določa nemška zakonodaja, konkretno navesti in obrazložiti negativne posledice, ki izhajajo iz tega, da ni mogoče določiti enotne kazni?“

36. Drugi senat Sodišča je 27. septembra 2022 odločil, da bo to zadevo predložil v nujni postopek predhodnega odločanja v skladu s členom 107(1) Poslovnika Sodišča.

37. Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof (generalni državni tožilec pri zveznem vrhovnem sodišču, Nemčija) in Evropska komisija sta predložila pisni stališči.

38. Isti stranki in tožeča stranka v postopku v glavni stvari so se udeležile obravnave 14. novembra 2022.

IV. Analiza

A. Prvo vprašanje za predhodno odločanje

39. S prvim vprašanjem za predhodno odločanje predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 razlagati tako, da mora država članica v kazenskem postopku zoper določeno osebo uporabiti svoja nacionalna pravila o določitvi enotne kazni, tako da upošteva prejšnje obsodbe, ki so bile v drugi državi članici izrečene zoper isto osebo za druga, prej storjena dejanja, če je bilo kaznivo dejanje, zaradi katerega se je začel nov postopek, storjeno pred izrekom prejšnjih obsodb, če uporaba teh nacionalnih pravil pomeni, da v novem postopku ni mogoče izreči ali vsaj izvršiti kazni.⁵

40. Najprej naj pojasnim, da določitev enotne kazni skupaj s kaznijo, izrečeno v tujini – kot je navedel generalni državni tožilec pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) in kot je razvidno iz predložitvene odločbe – v nemškem pravu ni dopustna iz razlogov mednarodnega javnega prava. Vendar sodna praksa Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) zagotavlja, da obdolženec zaradi tega ne bo v slabšem položaju, saj uvaja mehanizem „kompensacije slabšega položaja“, ki sodišču, pristojnem za presojo dejanskega stanja, omogoča, da pri odmeri kazni v novem postopku upošteva prejšnjo obsodbo, kot bi to storilo, če bi bila mogoča določitev enotne kazni v ožjem smislu.

41. Prav tako je treba poudariti, da glede na pojasnila generalnega državnega tožilca pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) iz sodne prakse Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) izhaja, da se načeloma zgornja meja 15 let, določena v nemškem pravu za enotne kazni odvzema prostosti, uporablja, ko se izvaja ta mehanizem kompensacije slabšega položaja.

⁵ Naj poudarim, da iz predložitvene odločbe ni razvidno, ali nacionalna pravila, na katera se sklicuje predložitveno sodišče, preprečujejo izrek kazni za dejanja, ki so predmet kazenskega postopka, ki teče pred tem sodiščem, ali pa bi se kazni lahko izrekla, vendar je ne bi bilo mogoče izvršiti. Predložitveno sodišče namreč včasih navede, da bi bilo mogoče kazni izreči le, če Sodišče sprejme določeno razlago člena 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675, včasih pa, da bi bilo mogoče kazni gotovo izreči, vendar ne bi bilo mogoče izvršiti nobene druge kazni. Vendar pa, kot bom prikazal, menim, da je treba člen 3(1) in (5) tega okvirnega sklepa v obeh primerih razlagati enako, tako da odgovor Sodišča na vprašanje za predhodno odločanje ne bi smel biti drugačen, če se izkaže, da nacionalna pravila ne preprečujejo le izvršitev kazni, izrečene v novem kazenskem postopku, temveč tudi sam izrek te kazni.

42. Po teh pojasnilih bom svojo analizo začel z nekaj uvodnimi pripombami o namenu Okvirnega sklepa 2008/675 in njegovem učinku v zvezi z vprašanjem določitve enotne kazni v primeru kazni, naloženih v več državah članicah, preden se bom lotil preučitve člena 3(5) tega okvirnega sklepa, ki je v središču prvega vprašanja za predhodno odločanje.

1. Namen Okvirnega sklepa 2008/675 in problematika določitve enotne kazni

43. Namen Okvirnega sklepa 2008/675 je državam članicam naložiti minimalno obveznost upoštevanja obsodb, izrečenih v drugih državah članicah.⁶ To obveznost je zlahka razumeti na območju svobode, varnosti in pravice, ki ga je vzpostavila Unija, kjer ni dopustno različno obravnavanje pri razumevanju kazenske evidence osebe glede na to, v kateri državi članici je bilo kaznivo dejanje storjeno.

44. Zato je s členom 3(1) Okvirnega sklepa 2008/675 v povezavi z njegovo uvodno izjavo 5 državam članicam naloženo, da morajo v primeru novega kazenskega postopka, ki se začne v eni državi članici zoper isto osebo in za druga dejanja, poskrbeti, da se v tem kazenskem postopku prejšnje obsodbe, izrečene v drugi državi članici, prvič, upoštevajo toliko, kolikor se v skladu z nacionalnim pravom upoštevajo prejšnje nacionalne obsodbe, in drugič, da se jim priznajo enakovredni učinki, kot se priznavajo prejšnjim nacionalnim obsodbam, tako glede dejanskih učinkov kot glede procesnih in materialnih pravnih učinkov.⁷ Ta okvirni sklep s tem določa načelo enakega obravnavanja obsodbe ne glede na to, ali so bile izrečene v eni državi članici ali več državah članicah.

45. Gre torej za to, da se dovoli upoštevanje kazenske evidence posameznika v državi članici, ne le, kot poudarja Komisija, kadar je to lahko zanj neugodno – s tem mislim zlasti na povratništvo – ampak tudi kadar je tako upoštevanje lahko v korist posameznika, zlasti v primeru realnega steka kaznivih dejanj, ki lahko povzroči določitev enotne kazni na podlagi kazni za vsako od kaznivih dejanj.

46. Določitev enotne kazni je namreč mehanizem, ki dovoljuje zaježitev strogosti kazni, tako da prepreči preprosto kopičenje kazni za kazniva dejanja v steku. Ne samo, da bi čisto matematično kopičenje kazni lahko imelo učinke, ki so v nasprotju z načelom sorazmernosti, ampak bi bilo poleg tega, kot poudarja generalni pravobranilec J. Richard de la Tour, v nasprotju z eno od bistvenih funkcij kazni.⁸ Kazen namreč ne more imeti zgolj funkcije kaznovanja, temveč mora tudi preprečevati storitev kaznivih dejanj in spodbujati ponovno vključevanje obsojenih oseb v družbo. V primeru steka kaznivih dejanj še ni prišlo do prve obsodbe, ki bi služila kot opozorilo in storilcu vzbudila vest, zato je mogoče naloženo kazen prilagoditi.⁹

47. Sodniku upoštevanje prejšnjih obsodb torej omogoča, da razume zlasti te položaje in da v skladu z določbami nacionalnega prava določi enotno kazen za kazniva dejanja v steku. Okvirni sklep 2008/675 omogoča izvajanje takih mehanizmov v primerih realnega steka čezmejnih kaznivih dejanj. Sodišče je tako razsodilo, da se ta okvirni sklep uporablja za nacionalni postopek

⁶ Uvodna izjava 3 Okvirnega sklepa 2008/675.

⁷ Sodba z dne 21. septembra 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, točki 25 in 26).

⁸ Sklepni predlogi generalnega pravobranilca J. Richarda de la Toura v zadevi AV (Sodba, s katero se izreče enotna kazen) (C-221/19, EU:C:2020:815, točka 35).

⁹ Sklepni predlogi generalnega pravobranilca Y. Bota v zadevi Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:386, točka 43).

za naložitev enotne prostostne kazni zaradi njene izvršitve ob upoštevanju kazni, ki jo je osebi naložilo nacionalno sodišče, in kazni, naložene v okviru predhodne obsodbe, ki jo je sodišče druge države članice izreklo zoper isto osebo zaradi drugih dejanj.¹⁰

48. Vendar lahko obveznost upoštevanja prejšnjih obsodb povzroči težave, če so bile te obsodbe izrečene v tujini, zato Okvirni sklep 2008/675 v členu 3(3) določa obseg te obveznosti.

49. Tako se v skladu s členom 3(3) Okvirnega sklepa 2008/675 z upoštevanjem prejšnjih obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, v novem kazenskem postopku ne sme posegati v prejšnje obsodbe ali kakršne koli odločitve, povezane z njihovim izvrševanjem v državi, v kateri poteka nov kazenski postopek, niti se ne razveljavljajo ali revidirajo navedene obsodbe, ki jih je treba upoštevati, kot so bile izrečene.¹¹

50. Tako pojasnilo je seveda pomembno v primerih, ko gre za stek kaznivih dejanj, ki bi lahko pripeljal do določitve enotne kazni v državi članici. To je poleg tega izrecno določeno v uvodni izjavi 14 Okvirnega sklepa 2008/675, ki določa, da se člen 3(3) navedenega okvirnega sklepa nanaša na primere, ko se kazen, izrečena s prejšnjo sodbo, vendar še ne izvršena, prevzame ali vključi v drugo kazen, ki jo je nato treba dejansko izvršiti. V takem primeru bi določitve enotne kazni v državi članici sodišča, ki jo je izreklo, nujno vplivala na izvršitev prejšnje kazni, ki jo je izreklo sodišče v drugi državi članici.

51. Vendar člen 3(3) Okvirnega sklepa 2008/675 ni omejen zgolj na vprašanje določitve enotne kazni. To, da nacionalno sodišče upošteva prejšnje tuje obsodbe, lahko namreč vpliva na te prejšnje obsodbe v drugih primerih, na primer s preklicem pogojne obsodbe v zvezi s kaznijo, izrečeno s to odločbo, in z njenim preoblikovanjem v zaporno kazen.¹²

52. Gre torej za ohranitev pravnomočnosti sodb, izdanih v drugih državah članicah, tako da upoštevanje prejšnjih obsodb ne sme povzročiti poseganja nacionalnega sodišča v prejšnjo sodbo, izdano v drugi državi članici. S tem člen 3(3) Okvirnega sklepa 2008/675 določa splošno omejitev obveznosti upoštevanja prejšnjih obsodb, izrečenih v drugi državi članici.

53. Poleg te omejitve Okvirni sklep 2008/675 prav tako v členu 3(5) določa, da če je kaznivo dejanje, ki je predmet novega postopka, storjeno pred izrekom in popolno izvršitvijo prejšnje obsodbe, odstavka 1 in 2 tega člena 3 s svojim učinkom držav članic ne obvezujeta uporabljati nacionalnih pravil o izrekanju kazni, katerih učinek, če bi bila uporabljena za tuje obsodbe, bi bil ta, da bi sodnika omejevala pri izrekanju kazni v novem postopku.

2. Člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675

54. Člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 določa izjemo od člena 3(1) tega okvirnega sklepa.

55. Iz te določbe je namreč razvidno, da v položaju, ki ga obravnava, države članice v skladu s členom 3(1) Okvirnega sklepa 2008/675 niso dolžne uporabljati svojih nacionalnih pravil o izrekanju kazni. Drugače povedano, načela enakega obravnavanja iz člena 3(1) tega okvirnega

¹⁰ Sodbi z dne 21. septembra 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, točka 29), in z dne 15. aprila 2021, AV (Sodba, s katero se izreče enotna kazen) (C-221/19, EU:C:2021:278, točka 52).

¹¹ Sodbi z dne 21. septembra 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, točki 37 in 44), in z dne 15. aprila 2021, AV (Sodba, s katero se izreče enotna kazen) (C-221/19, EU:C:2021:278, točka 53).

¹² Sodba z dne 21. septembra 2017, Beshkov (C-171/16, EU:C:2017:710, točka 46).

sklepa ni treba uporabiti, če je posledica uporabe nacionalnih pravil o izrekanju kazni za obsodbe, izrečene v drugi državi članici, omejevanje pristojnosti sodnika, da izreče kazen v novem postopku.

56. V nasprotju s trditvami Komisije na obravnavi je torej člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 naslovljen na države članice in jim pušča manevrski prostor glede možnosti, da določijo izjemo od načela enakega obravnavanja iz člena 3(1) tega okvirnega sklepa, in določa, da morajo, če se odločijo za tako izjemo, zagotoviti, da lahko sodišča kljub temu na drug način upoštevajo tuje obsodbe.

57. Naj poudarim, da se ta določba uporablja le, če je bilo kaznivo dejanje, zaradi katerega se začne nov postopek, storjeno, preden je bila izrečena ali v celoti izvršena prejšnja obsodba.

58. Ta pogoj je v obravnavani zadevi izpolnjen, saj je bilo posilstvo, obravnavano v postopku v glavni stvari, storjeno pred izrekom francoskih obsodb. Iz tega bi bilo mogoče sklepati, kot trdita generalni državni tožilec pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) in Komisija, da je treba v obravnavani zadevi uporabiti člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 in predložitvenemu sodišču dovoliti, da ne uporabi zgornje meje 15 let, ki je v nemškem pravu določena za enotne kazni (časovno omejenega) odvzema prostosti, saj bi tako pravilo nemškemu sodišču preprečilo, da tožeči stranki v postopku v glavni stvari izreče izvršljivo kazen.

59. Vendar me taka razlaga ne prepriča iz razlogov, ki jih bom pojasnil.

a) Prenos člena 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 v nacionalno zakonodajo in neobstoj neposrednega učinka te določbe

60. Glede na sodno prakso Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče), navedeno v točkah 40 in 41 teh sklepnih predlogov, je nemški zakonodajalec menil, da za prenos Okvirnega sklepa 2008/675 ni treba sprejeti dodatnih ukrepov, saj je zaradi mehanizma kompenzacije slabšega položaja v primeru tujih obsodb, ki se razlaga v skladu z mehanizmom iz člena 3 navedenega okvirnega sklepa, mogoče zagotoviti, da oseba, zoper katero se v Nemčiji vodi kazenski postopek, zaradi tuje obsodbe ni v slabšem položaju v primerjavi z osebo, ki je bila večkrat obsojena samo v tej državi članici.¹³

61. Vendar je ustaljena sodna praksa, da je treba, kadar je namen okvirnega sklepa ustvariti pravice za posameznike, njegove določbe izvajati z nesporno zavezujočo močjo, z zahtevano specifičnostjo, natančnostjo in jasnostjo, da bi bila izpolnjena zahteva po pravni varnosti, na podlagi katere morajo biti upravičenci sposobni jasno določiti obseg svojih pravic.¹⁴

62. Te zahteve po nesporni zavezujoči moči, specifičnosti in jasnosti so še toliko bolj potrebne v kazenskih zadevah, kadar lahko določbe okvirnega sklepa poostrijo kazensko odgovornost obdolženca.

¹³ Deutscher Bundestag, Dokument 1613673 (bundestag.de), str. 5.

¹⁴ Sodbe z dne 24. marca 2022, Komisija/Irska (Prenos Okvirnega sklepa 2008/909) (C-125/21, neobjavljena, EU:C:2022:213, točka 21); z dne 17. decembra 2020, Komisija/Madžarska (Sprejem prosilcev za mednarodno zaščito) (C-808/18, EU:C:2020:1029, točka 288), in z dne 13. marca 1997, Komisija/Francija (C-197/96, EU:C:1997:155, točka 15).

63. V zvezi s tem naj poudarim, da je mehanizem kompenzacije slabšega položaja, določen v nemškem pravu, mehanizem, ki je v korist obdolženca v kazenskem postopku, saj omogoča upoštevanje prejšnjih obsodb zoper njega zaradi prilagoditve kazni, ki se mu lahko izreče. Ker nacionalnemu sodišču omogoča, da tega mehanizma ne uporabi, člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 negativno vpliva na položaj obdolženca.

64. V obravnavanem primeru je, čeprav člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 med drugim pripelje do slabšega položaja obdolžencev v kazenskem postopku, sodna praksa Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) neenotna. Generalni državni tožilec pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) je tako navedel različne sodbe, od katerih se v nekaterih spoštuje zgornja meja 15 let, v drugih pa ne.¹⁵

65. Sodna praksa Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) zato ni zadosten ukrep za prenos člena 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675.¹⁶

66. V zvezi s tem naj opozorim, da je bil Okvirni sklep 2008/675 sprejet na podlagi nekdanjega tretjega stebra Unije, zlasti na podlagi člena 34(2)(b) EU, zato njegove določbe nimajo neposrednega učinka. V skladu s to določbo so, prvič, okvirni sklepi za vsako državo članico zavezujoči glede cilja, ki ga je treba doseči, nacionalnim organom pa prepuščajo izbiro oblike in metod, in drugič, okvirni sklepi nimajo neposrednega učinka.¹⁷

67. Ker člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 nima neposrednega učinka, te določbe zato ni mogoče razlagati tako, da nacionalnemu sodišču omogoča, da ne uporabi zgornje meje 15 let, ki je v nemškem pravu določena za enotne kazni odvzema prostosti.

b) Obveznost razlage v skladu z Okvirnim sklepom 2008/675 in njene omejitve

68. Zagotovo drži, da okvirni sklepi sicer nimajo neposrednega učinka, vendar je posledica njihove zavezujoče narave obveznost za nacionalne organe, da od izteka roka za prenos teh okvirnih sklepov skladno razlagajo svoje nacionalno pravo.¹⁸

69. Pri uporabi nacionalnega prava so torej ti organi dolžni razlagati ta sklep, kolikor je le mogoče ob upoštevanju besedila in namena okvirnega sklepa, zato da bi se dosegel v njem določen rezultat.¹⁹

¹⁵ Poleg tega naj poudarim, da prvostopenjsko sodišče v postopku v glavni stvari pri izvajanju mehanizma kompenzacije slabšega položaja ni uporabilo zgornje meje 15 let, ki jo nemško pravo določa za enotne kazni odvzema prostosti.

¹⁶ Tudi če bi bilo mogoče sodno prakso Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) razlagati tako, da v zadostni meri prenaša člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675, saj na določen način nalaga upoštevanje zgornje meje 15 let pri izvajanju kompenzacije slabšega položaja, menim, da to ne bi smelo pripraviti predložitvenega sodišča do tega, da bi šlo prek te zgornje meje. V skladu s to določbo v primerih, na katere se nanaša, „odstavka 1 in 2 s svojim učinkom držav članic ne obvezujeta uporabljati nacionalnih pravil o izrekanju kazni“ in določa, da v takem primeru države članice poskrbijo, da njihova sodišča lahko upoštevajo prejšnje tuje obsodbe na druge načine. Nemški zakonodajalec se je odločil za prenos prek sodne prakse, ki v primeru realnega steka kaznivih dejanj izključuje določitev enotne kazni v ožjem smislu, hkrati pa z mehanizmom kompenzacije slabšega položaja določa alternativno upoštevanje od sodišča, pri čemer se uporablja zgornja meja 15 let za izrek enotne kazni odvzema prostosti ob upoštevanju prejšnjih obsodb. V teh okoliščinah in če nacionalna sodna praksa strogo izvaja člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 v okviru diskrecijske pravice, ki jo imajo države članice, te določbe nikakor ni mogoče razlagati tako, da nacionalnemu sodišču omogoča, da ne uporabi zgornje meje 15 let, določene v nemškem pravu za enotne kazni odvzema prostosti.

¹⁷ Sodbi z dne 8. novembra 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, točka 56), in z dne 24. junija 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, točka 69).

¹⁸ Sodbi z dne 8. novembra 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, točki 58 in 61), in z dne 24. junija 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, točka 72).

¹⁹ Sodbe z dne 16. junija 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, točka 43); z dne 8. novembra 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, točka 59), in z dne 24. junija 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, točka 73).

70. Če bi bila zaradi uporabe zgornje meje 15 let, določene v nemškem pravu za enotne kazni odvzema prostosti, omejena pristojnost sodišča pri izrekanju kazni v postopku, ki teče pred njim, bi se zaradi skladne razlage nemškega prava sodišče lahko odločilo, da ne uporabi te zgornje meje, ampak da na drug način upošteva prejšnje tuje obsodbe.

71. Vendar ima načelo skladne razlage določene omejitve. Splošna pravna načela, zlasti načeli pravne varnosti in prepovedi retroaktivnosti, tako nasprotujejo predvsem temu, da bi se lahko z obveznostjo skladne razlage na podlagi posameznega okvirnega sklepa in neodvisno od zakona, sprejetega za njegovo izvajanje, določila oziroma povečala kazenska odgovornost tistih, ki so storili kršitev.²⁰

72. Zdi se mi, da gre pri členu 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 ravno za to, če bi bilo treba to določbo razlagati tako, da nacionalnemu sodišču omogoča, da ne upošteva zgornje meje 15 let, določene v nemškem pravu za enotne kazni odvzema prostosti. V takem primeru bi obveznost skladne razlage povzročila poslabšanje položaja obdolženca v kazenskem postopku v primerjavi s položajem, v katerem bi bil po nacionalnem pravu, saj ne bi bil več deležen ugodnosti zgornje meje 15 let.

73. V zvezi s tem moram pojasniti, da čeprav se sodna praksa Sodišča nanaša na *poostriitev kazenske odgovornosti* storilca kaznivega dejanja, se mi ne zdi izključeno, da se nanaša tudi na primere, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerih določba okvirnega sklepa ne poostri same kazenske odgovornosti obdolženca, temveč kazen, ki mu preti.

74. Sodna praksa Sodišča namreč med drugim temelji na načelu pravne varnosti,²¹ ki je še posebej pomembno v kazenskih zadevah in katerega področje uporabe ni omejeno le na določitev kazenske odgovornosti posameznika, temveč zajema tudi učinke te odgovornosti, med katerimi je najpomembnejša kazen, ki se mu lahko naloži. To priznava tudi samo Sodišče, ko ob uporabi te sodne prakse ne preverja le, ali bi določba okvirnega sklepa, ki je predmet te zadeve, vplivala na določitev ali zaostriitev kazenske odgovornosti zadevne osebe, temveč tudi na „spremembo trajanja kazni v njeno škodo“.²²

75. V teh okoliščinah načelo razlage nacionalnega prava v skladu z določbami Okvirnega sklepa 2008/675 ne more povzročiti, da bi se nacionalni sodnik lahko odločil, da ne bo upošteval zgornje meje 15 let, določene v nacionalnem pravu za enotne kazni odvzema prostosti, izrečene na podlagi mehanizma kompenzacije slabšega položaja.

c) Nejasnost nacionalne zakonodaje glede obstoja zgornje meje enotnih kazni odvzema prostosti kot posledice uporabe mehanizma kompenzacije slabšega položaja

76. Naj pojasnim, da analiza, ki sem jo pravkar predstavil, temelji na predpostavki, da sodna praksa Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) prenaša zahtevo po upoštevanju zgornje meje 15 let za enotne kazni odvzema prostosti, ki obstaja na področju določanja enotne kazni, na mehanizem kompenzacije slabšega položaja. Samo če nemško pravo samo določa, da je treba

²⁰ Sodbe z dne 8. novembra 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, točki 63 in 64); z dne 29. junija 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, točka 32), in z dne 24. junija 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, točka 75).

²¹ Sodbe z dne 16. junija 2005, Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, točka 44); z dne 8. novembra 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, točka 64), in z dne 24. junija 2019, Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, točka 75).

²² Sodba z dne 8. novembra 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, točka 65).

v primeru steka kaznivih dejanj, storjenih v več državah članicah, uporabiti tako zgornjo mejo, je namreč treba člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 razlagati tako, da ne dovoljuje, da se ta meja ne upošteva.

77. Vendar je treba poudariti, da je razprava na obravnavi morda povzročila zmedo glede tega, ali naj bi se ta zgornja meja 15 let uporabljala tudi za mehanizem kompenzacije slabšega položaja, saj je generalni državni tožilec pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče) navedel, da se ta meja v skladu s sodno prakso navedenega sodišča uporablja za mehanizem kompenzacije slabšega položaja, da se ta meja ne more uporabiti in da se dejansko nikoli ni uporabila. Poleg tega je iz dejanskega stanja v postopku v glavni stvari razvidno, da je prvostopenjsko sodišče zavrnilo uporabo take zgornje meje. Zato ni gotovo, ali nemško pravo določa uporabo navedene zgornje meje 15 let za naložitev enotne kazni v okviru izvajanja mehanizma kompenzacije slabšega položaja.

78. Če pa v nemški zakonodaji ni določena taka zgornja meja za mehanizem kompenzacije slabšega položaja, bi lahko skladna razlaga določb nacionalne zakonodaje ob upoštevanju člena 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 pripeljala do nasprotne rešitve od tiste, ki jo predlagam.

79. V teh okoliščinah bo moralo predložitveno sodišče preveriti, ali se zgornja meja 15 let, določena v nemškem pravu za enotne kazni odvzema prostosti, dejansko upošteva v okviru mehanizma kompenzacije slabšega položaja.

80. Iz zgoraj navedenega po mojem mnenju izhaja, da je treba člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 razlagati tako, da mora država članica, če ni ukrepov za prenos te določbe in če nacionalno pravo določa omejitev izreka kazni odvzema prostosti v primeru upoštevanja obsodb, izrečenih v drugi državi članici, v kazenskem postopku zoper osebo uporabiti svoja nacionalna pravila tako, da upošteva te tuje obsodbe, izrečene zoper isto osebo za druga, prej storjena dejanja, če je bilo kaznivo dejanje, ki je podlaga za nov postopek, storjeno pred izrekom teh prejšnjih obsodb, tudi če uporaba teh nacionalnih pravil pomeni, da v novem postopku ni mogoče izreči ali vsaj izvršiti nobene kazni.

B. Drugo vprašanje za predhodno odločanje

81. Z drugim vprašanjem predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3(5), drugi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/675, če država članica na podlagi člen 3(5), prvi pododstavek, tega sklepa ni dolžna uporabiti svojih nacionalnih pravil o določitvi enotne kazni, tako da se upoštevajo prejšnje obsodbe, izrečene v drugi državi članici, razlagati tako, da upoštevanje prejšnjih obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, na drug način, kot je določeno v tej določbi, od nacionalnega sodišča zahteva, da pri določanju kazni za kaznivo dejanje, storjeno na nacionalnem ozemlju, jasno in številčno opredeli negativne posledice, ki izhajajo iz tega, da ni mogoče določiti enotne kazni v skladu z nacionalnimi pravili.

82. Glede na mojo analizo prvega vprašanja za predhodno odločanje na to drugo vprašanje ni treba odgovoriti. Kljub temu ga bom zaradi celovitosti preučil, če se Sodišče ne bi strinjalo s to analizo.

83. Člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 določa, da kadar se izvaja prvi pododstavek te določbe, ki omogoča, da nacionalno sodišče ob odstopanju od načela enakega obravnavanja iz člena 3(1) tega okvirnega sklepa ne upošteva prejšnje obsodbe v primeru steka kaznivih dejanj, države članice kljub temu poskrbijo, da lahko njihova sodišča upoštevajo prejšnje obsodbe *na drug način*.

84. Drugače povedano, člen 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 zagotavlja, da se tudi v primerih, v katerih se prejšnje obsodbe, izrečene v tujini, ne upoštevajo, kazenska evidenca obdolženca v novem postopku ne prezre, zato da se zagotovi neka oblika pravičnosti, če ne že stroga enakost obravnavanja.

85. Kot poudarjata Komisija in generalni državni tožilec pri Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče), pa ta določba ne določa nobene zahteve glede konkretnih pravil takega alternativnega upoštevanja, zlasti v zvezi z določanjem višine naložene kazni. To vprašanje je torej treba prepustiti presoji sodišč držav članic, omenjenih v tej določbi, ne da bi bilo mogoče iz člena 3(5) Okvirnega sklepa 2008/675 izpeljati še kakšno zahtevo poleg zahteve po upoštevanju, katere namen je nadomestiti neuporabo načela enakega obravnavanja.

86. V teh okoliščinah menim, da je treba člen 3(5), drugi pododstavek, Okvirnega sklepa 2008/675 razlagati tako, da upoštevanje prejšnjih obsodb, izrečenih v drugih državah članicah, na drug način, kot je določeno v tej določbi, nacionalnemu sodišču ne nalaga, da pri določanju kazni za kaznivo dejanje, storjeno na nacionalnem ozemlju, jasno in številčno opredeli negativne posledice, ki izhajajo iz tega, da ni mogoče določiti enotne kazni v skladu z nacionalnimi pravili.

V. Predlog

87. Glede na zgornje ugotovitve Sodišču predlagam, naj na vprašanji za predhodno odločanje Bundesgerichtshof (zvezno vrhovno sodišče, Nemčija) odgovori tako:

Člen 3(5) Okvirnega sklepa Sveta 2008/675/PNZ z dne 24. julija 2008 o upoštevanju obsodb med državami članicami Evropske unije v novem kazenskem postopku

je treba razlagati tako, da

mora država članica, če ni ukrepov za prenos te določbe in če nacionalno pravo določa omejitve izreka kazni odvzema prostosti v primeru upoštevanja obsodb, izrečenih v drugi državi članici, v kazenskem postopku zoper osebo uporabiti svoja nacionalna pravila tako, da upošteva te tuje obsodbe, izrečene zoper isto osebo za druga, prej storjena dejanja, če je bilo kaznivo dejanje, ki je podlaga za nov postopek, storjeno pred izrekom teh prejšnjih obsodb, tudi če uporaba teh nacionalnih pravil pomeni, da v novem postopku ni mogoče izreči ali vsaj izvršiti nobene kazni.